

Игуменътъ Натапалъ бѣше барачастъ, ѣдъръ, силенъ човѣкъ, съ мъжественно лице и пѣргави движения. Като извадимъ калучерското му расо, твърдѣ малко калугерско оставаше въ него Стѣнитѣ на килията му бѣхъ накачени съ пушки, той бѣше искусенъ стрѣлецъ, псуваше юнашки, умѣяше да цѣри рани отъ орѣжие и да ги дава. Той случайно бѣше попаднълъ игуменъ въ мѣнастиръ, вмѣсто войвода въ Балкана. Вирочемъ, мѣлвеше се, че билъ и такъвъ нѣкога, а сега е на покаяние...

Дѣ е отецъ Гедеонъ, попита игумена, като се озѣрташе.

— Ето ме, извика съ единъ пискливъ гласъ отецъ Гедеонъ, като се зададе отъ магерницата. Той бѣше отишълъ да види, скоро ли ще е готовъ обѣда.

— Ти пакъ се вмъкнѣ въ магерницата, отче Гедеоне; чревоугодието е смъртенъ грѣхъ на ли знаешъ? И той му порѣча да тури дисагитѣ на магарето и да трѣгне за село Войнягово, да обиколи косачитѣ, що косяхъ мѣнастирскитѣ ливади.

Отецъ Гедеонъ бѣше тумбастъ, тумчастъ, валчестъ, блѣженъ като пѣленъ шарлаганевъ мѣхъ. Малкото движение което бѣше направилъ, искара обиленъ страдалчески потъ по лицето му.

— Отче игумене, продума съ умолителенъ и задхнхтъ гласъ и съ рѣцѣ на корема отецъ Гедеонъ, комуто по никоѣ начинъ се не щеше това нѣтешествие по грѣшния миръ.

— Отче игумене, не е ли по-добрѣ да се отмѣни тая горчива чаша отъ вашия покоренъ братъ? И му се поклони ниско.

— Че каква горчива чаша? Мигаръ те пращамъ пѣшѣ да идешъ? Ти ще си на магарето и всичкиятъ ти трудъ по селата е съ едната рѣка да дѣржиши поводника му, а съ другата да благославяшъ.

Игуменътъ го изгледа ухилено.